

ved Navigationsactens Ophævelse og deels ved de større oversejlede Forbindelser, som have udviklet sig i de sildigere Aar, er af en saa overordentlig stor Betydning, at den Skibsfart, som herfra føres paa Island, synker ned til en forholdsvis ubetydelig Størrelse, hvilken det virkelig ikke lønner sig Umagen at holde paa, naar man betænker de mange andre Leiligheder, der ere for de danske Skibshedere til at tjene ved Befragtning. Jeg troer derfor ikke, at der for Dieblisset i dansk Interesse, saaledes som Sagerne nu have udviklet sig, er den fjerneste Grund til at affære det fremmede Flag fra at blive fragtet til Handelen paa Island. Handelsforholdene forrykkes ikke herved, og Landet kan vistnok under de nærværende Conjuncturer blive udsat for en meget vanskelig og dyr Tilførsel, naar man ikke maa benytte de fremmede Skibe, som man i mange Tilfælde kan have billigere end vore; thi baade norske og svenske Skibe fare ofte billigere end de danske. Jeg kan saaledes ikke Andet end paa det Indstændigste anbefale denne 1ste § til Thingets Vedtagelse.

Judenrigsministeren: Jeg kan ligesaa lidt indlade mig paa en Forhandling om denne Sag, som jeg har kunnet gjøre det med Hensyn til den færøiske. Jeg har blot en Bemærkning at gjøre for det heitærede Thing, og det er den, at Sagen om den islandiske Handel er saagodt som aldeles færdig i Indenrigsministeriet, og at jeg angaaende samme fuldkommen har taget min Beslutning. Hvad der staaer tilbage, det er ikke stort mere end nogle materielle Arbejder, og jeg haaber om meget kort Tid — jeg turde næsten troe i Lovbet af næste Uge — at kunne foredrage Sagen i Statsraadet, og det vil altsaa ikke vare længe, førend jeg kan forelægge Rigsdagen et Lovforslag derom.

A. Sage: Jeg haaber, at det ærede Thing vil fortsætte det Lovgivningsarbejde, som vi her have for, og det er os vist alle sammen hjært at høre, at Commissionsarbejdet i samme Sag dog endelig er freddet saavidt frem, at den ærede Minister nu kan komme til at tage en Beslutning i Sagen; men jeg indseer ikke rettere, end at hvad der bemærkedes ved en Lov af lignende Art forle-

den ogsaa gjælder for denne, nemlig: at, dersom den ærede Minister mener, at vi ikke have truffet det Rette, saa kan han til 3die Bes handling stille de Endringsforslag, han finder nødvendige. Den ærede Minister har ikke yttret om denne Sag, at det ikke manglede paa god Villie fra Regjeringen, og der er nogle Udtryk af den ærede Minister, som lade mig befrygte, at han ikke har saa god en Villie for denne Sag som for den færøiske Sag. Den ærede Minister har nemlig i afgivte Sommer forelagt et Lovudkast — jeg kan gjerne sig dette Udcast — om den islandiske Handel for Landsthinget, med den Bemærkning, at han bad det fremmet, da han betragtede Sagen efter Islandernes Indstilling som en Belfærdssag for Landet. Den Mening maa den ærede Minister have forandret; han er kommen, formoder jeg, til en anden Overbeviisning, — jeg siger ikke en bedre Overbeviisning, snarere det Modsatte, — thi han har senere yttret for os, at han ikke fandt, at dette Lovudkast var noget godt Arbejde, og da denne Sag forrige Gang var for her i Thinget, har den ærede Minister givet os sine Indvendinger ganske korteligt tilkjende. Han er nemlig bleven skræmmet tilbage for, hvad han kalder den spanske Fiskehandel, og ønsker, at Regjeringen skal gjøre Forsøg paa at faae Reciprocitetsforanstaltninger i Gang med Spanien med Hensyn til Fiskehandelen paa Island; men den ærede Minister lægger ikke Mærke til, at alle disse Forsøg paa, hvad man kalder Reciprocitetsforanstaltninger, ere meget daarlige Forsøg; thi, dersom man blot vil foretage det, som er fornuftigt, saa følger Reciprociteten nok efter. Dersom vi altsaa f. Ex. virkelig ville Islands Bille og ønske den spanske Handel, som for dem er saa vigtig, saa lade vi Spanierne faae Adgang til Island og lade dem tjene Noget ved Handelen; saa kunne vi siden efter sige: nu skulle I indrømme os nogle Rettelser; de ere da allerede saaledes inde i Forretningen, at de ikke ville opgive den, og vi kunne da have Haab om at opnaae Noget. Man driver ellers Aaringer bort med disse Forsøg paa Reciprocitet i Handels- og Skibsfartsager, og de føre næsten aldrig til noget Godt, desom de